

Когато дѣцата запѣха рождествената пѣсничка, която тѣхния Свиленъ имъ пѣше на тая велика и свята вечерь, тѣ се разчувствуваха и задавиха въ плачь.

Въ това врѣме силно се извѣнѣ.

Майката вдигна глава, обърна се къмъ слугинята и рече:

— Люцке, вижъ кой звѣни!

— Нѣкое закѣснѣло коледарче-другарче, — каза бащата.

Люцка отърча. Следъ малко се върна.

— Двѣ мръсни и окжсани дѣца . . .

— Да дойдатъ, — отвърна господарката. . .

— Тѣ сж толкова нечисти. . .

Господаря я прѣкжсна и продѣлжи:

— Бър ай, до като не сж отминали. . .

Слугинята бързо отиде.

— Нашия домъ е отворенъ за всички дѣца тая вечерь. . .

Въ всѣко дѣте виждамъ Свиленча. . .

Дѣцата се бѣха смѣлчали. Тѣ, както и домакинитѣ, съ нетърпение очакваха новитѣ гости.

Вратитѣ се отвориха и на прага се показаха двѣ мили, хубави дѣца.

Спрѣха и не смѣха да пристѣпятъ.

— Влѣзте, — каза бащата.

— Елате и се стоплете, — додаде майката.

Тѣ пристѣпчиха.

Ржчикитѣ имъ бѣха посинѣли отъ студъ.

Прѣститѣ отъ краката имъ се подаваха отъ скжсанитѣ обуца. Въмѣсто дрѣхи нѣкакви дрипи висѣха по полуголитѣ имъ тѣла.

Блѣсъка въ очитѣ имъ не бѣ угасналъ.

Усмивка — сладка и гальовна, сновѣше по малкитѣ имъ хубави устица.

Слѣдъ като се стоплиха, бащата се обърна къмъ тѣхъ:

Отъ дѣ сте и какъ ви казватъ?

— Отъ тукъ сме, — каза момченцето. Моето име е Бойко, а на сестра ми — Боряна. Близнаци сме. Майка ни се помина преди година. А татко изгубихме въ голѣмата война. . .

— Нѣмате ли чичо, вуйчо . . . — попита майката.

— Нѣмаме нийде никого, отвърна Боряна. . . И слѣдъ като помѣлча малко, продѣлжи, — Добрия Исусъ Христосъ ни е всичко на тоя свѣтъ. . .

— Колко много си приличатъ, — каза майката на мжжътъ си, — като двѣ капки росица. . . А и хубави сж. Възпитани. . . Напомнятъ ми съ много нѣща Свиленча и Венетка.

— Дѣца, дѣ ношувате? Съ какво се храните?

— Въ запусѣлата плѣвня при срутената църква край града. Живѣемъ отъ подарѣцитѣ на добритѣ хора срѣщу работата, която имъ вършимъ . . . — каза Бойко.

Боряна на свой редъ додаде: